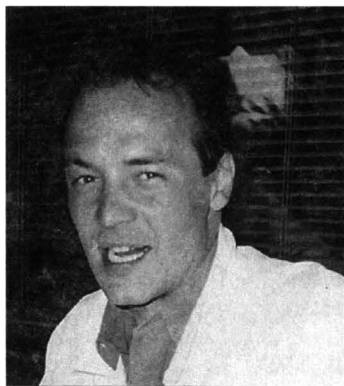

GEORGE ALEXANDRU:

„Nu sunt un tip lăudăros“

„Noul Cinema“ îl definea drept eroul romantic din toate timpurile. În tranziția noastră ucigătoare de valori, povestea filmelor de căpătâi ale copilăriei și adolescenței – „Coroana de foc“, „Rezervă la start“, „E pericoloso sporgersi“ (pentru că George Alexandru e în primul rând actor de film) – continuă acum cu „A fost odată...“ Căci Făt-

Frumos trece, fără cal și armură, prin Piața Amzei și pe Bulevardul Magheru...

□ În interviurile pe care le-ați dat, majoritatea răspunsurilor dumneavoastră sunt telegrafice. De ce?

■ În general nu-mi plac interviurile. Toți intervievații caută să fie cât mai pompoși, să se laude cât sunt de grozavi, și nu sunt niciodată ei înșiși, cei adevărați, din viața „civilă“. Cel mai mult mă enervează ziariștii care-mi cer să le povestesc „o întâmplare hazlie din viața mea“. Toți, de altfel!

□ Cu excepția mea. Sau v-ați pregătit cumva, de acasă, o întâmplare hazlie ca să mi-o povestiți?

■ Nu... Mă bucur că nu mă chinuiți!

□ Pot să vă pun o întrebare indiscretă?

■ Depinde.

□ De ce nu v-ați însurat?

■ Am făcut tentativa asta mai demult, dar până la urmă n-a fost să fie... Iar deocamdată nu mă mai interesează ideea. Sunt un tip foarte independent și nu-mi place să fiu certat atunci când greșesc. Prefer să mă cert eu însumi.

□ Sunteți deseori asaltat de admiratoare?

■ Nu. De altfel, mie îmi place obrăznicia frumoasă, insistența doar cu bun-gust și cu folos! E o calitate să știi să insiști, dar să nu devii obositor. Și multe fete, fiind timide, își impun un tupeu care dă într-o obrăznicie îngrozitoare.

□ Sunteți un tip sensibil?

■ Foarte sensibil, chiar dacă par dur. E un fel de autoapărare. Nu mi-am impus niciodată să fiu „rău“. Instinctul m-a condus de foarte multe ori – nu spun că întotdeauna bine. Judec greșit uneori, când antipatizez pe cineva fără motiv, iar apoi se întâmplă să mă atașez brusc de acea persoană.

□ De ce vă e teamă?

■ De apă.

□ Ciudat! Sunteți „Scorpion“...

■ Am pățit-o când eram mic, era să mă înec. Mi-e groază de mare. Noaptea mi-e teamă să mă uit la ea, deși pentru alții e o terapie... Urăsc frigul și singurătatea.

□ Dușmani?...

■ Nu mi-e teamă de ei. Ba din contră. Sunt convins că ei există doar din cauza lor. Chiar mă distrează cât sunt de proști.

□ Unde vă refugiați la necaz?

■ Nu știu, încerc să uit, deși e cumplit de greu, și o cicatrice tot rămâne. Singur nu mă pot vindeca, îmi fac mai mult rău, așa că îmi împărtășesc necazul prietenilor.

□ Ați făcut vreodată un gest disperat?

■ Gesturi disperate fac oamenii inconștienți. Viața e o continuă sinusoidă. Așa cum ai disponibilitatea să accepți bucla de sus, tot așa trebuie să ai tăria s-o accepți și pe cea de jos. Supărarea e o stare firească. Dacă n-ar exista, n-ai putea aprecia bucuria.

□ Ce bucurii aveți?

■ N-am rețete. Încerc să fiu înconjurat de oameni cel puțin la fel de veseli ca și mine. O bucurie e când sunt pe scenă și creez, când mă simt util, când mi se apreciază munca. Și mă bucur și de bucuria altora. Sunt deschis.

□ Sunteți un om fericit?

■ Cred că da. Nu foarte, dar... cine e? Sunt mulțumit. Nu-mi place să vorbesc despre mine. Nu sunt un tip lăudăros, dar sunt foarte conștient de mine, de valoarea mea.

□ Ce calități și defecte aveți?

■ Corectitudinea. Sunt prea prietenos și nu sunt punctual. Sunt sincer cu cine nu trebuie și am pierdut de foarte multe ori din cauza asta. Mă culc foarte târziu noaptea. Nu sunt pretențios la mâncare. Nici când am timp, n-am timp! Somnul îl consider cea mai mare pierdere de vreme.

□ Sunteți dependent de ceva?

■ De actorie. Dacă nu ești dependent de ea, nu poți s-o faci. E foarte greu să te poți menține într-o lume atât de dură și de periculoasă. E greu să te ridici după ce ai căzut. Meseria asta e foarte grea, mizerabilă și ingrată. O dată ce am intrat în ea, nu ne mai aparținem. Și totuși pentru mine e minunată. Nu pot trăi fără ea.

□ În ce credeți?

■ În mine. În Dumnezeuul meu. Fiecare, cu Dumnezeuul lui. Dacă am ajuns unde am ajuns, înseamnă că am avut încredere în mine. Altfel, îmi alegeam o viață foarte ușoară, simplă și cu program fix. Așa, meseria asta e o continuă aventură.

□ Ce vă doriți acum cel mai mult?

■ Să primesc un contract în străinătate. Să călătoresc. Să văd.

□ Să rămâneți acolo?

■ Asta nu! N-aș putea s-o iau de la capăt în altă parte. Sunt prea legat de locuri, de oameni... Am avut o suță de ocazii să plec. Dar mă simt înrădăcinat aici.

IOANA FLOREA

George Alexandru, între Emilia Dobrin și Crenguța Hariton, în rolul Henric al II-lea din Becket de Jean Anouilh la „Nottara“ (regia: Alexandru Repan)

DIALOG